

fører for de velvillige Udtalelser om denne store, gavnlige og for Samfundet vigtige Sag, og jeg vil meget anbefale, at Tinget lige saavel som Udvalget ville stille sig velvilligt til denne Sag. Derfor kan jeg meget varmt anbefale det samme, som den ærede Ordfører, nemlig at vedtage den Bevilling, som findes under det nævnte Ændringsforslag.

Jeg føler mig tilskyndet, ja, næsten forpligtet til at udtale mig lidt nærmere om Forholdene der, da jeg tror, jeg tør sige, at intet andet Medlem af denne Sal kender Forholdene der saa godt som jeg. Det har nemlig føjet sig saadan, at jeg har faaet Lejlighed til at ledsage adskillige Patienter til Hjemmet og faa dem anbragt til Kur og Pleje der. Jeg har benyttet Lejligheden til at besøge vedkommende Patienter og er bleven Vidne til den Omhu og Omsorg, der ofres disse Mennesker, som ere paa Livets Skyggeside, idet der tages saa kærligt og venligt paa dem, at det ikke kan andet end gøre godt. Det er jo ogsaa saadan, at de Mænd og særlig Kvinder, som ere knyttede til denne Virksomhed i en Aarrække, have faaet en vis Øvelse og Færdighed i at behandle saadanne Svagheder, som disse vanføre og Krøblinge lide af. Det har da ogsaa vist sig, at de mange Operationer, der ere foretagne der mellem Aar og Dag, have medført forbavsende Resultater. De allerfleste, kan man nok sige, ere blevne hjulpe til at kunne bruge vedkommende Legemsdel bedre end hidtil, og der ydes de vanføre, som Ordføreren sagde, ogsaa tidt Hjælp gennem kunstige Ben, Arme osv. Det er, som den ærede Ordfører sagde, godt, at det kan lykkes at faa saadanne stakkels Mennesker oplært til at blive i nogen Maade nyttige Mennesker, der ikke blot ved deres Arbejde kunne komme til at bidrage lidt til deres eget Underhold, men undertiden endog kunne drive det til helt at forsørge sig selv. I alt Fald maa enhver kunne forstaa, at for saadanne Mennesker maa det være godt at naa til at kunne have noget at sysselsætte sig med.

De allerfleste af de 3—4,000, der, som den ærede Ordfører nævnede, aarlig blive antagne paa Hjemmet, opholde sig kun i kortere Tid i Hjemmet, og det er nærmest disse, jeg har ledsaget dertil og har besøgt. Der er jo en særlig Sygeafdeling, om man vil, hvor de faa en udmærket god Pleje og Omgang. Her stadfæstes det gamle Ord: Som Herren er, saa følg hans Svende, i fuldt Maal, thi

ligesom den Kvinde, som gennem en lang Aarrække har fremelsket denne store Virksomhed til det, den er, er besjælet af stor Kærlighed til, Opofrelse for og Forstaaelse af denne store, samfundsnyttige Gerning, saadan har jeg skønnet, at de Medhjælpere, hun har forstaaet at knytte til sig, tage paa det med samme Omsigt, som hun selv gør det.

Jeg har fundet det rigtigt at sige det her ved denne Lejlighed. Den højtærede Ordfører sagde, at Finansudvalget havde inspiceret Forholdene. Jeg vil gerne tilskynde hver især fra Landkredsene at se Forholdene. Jeg tror, de ville være velkomne deromme, men især vil jeg sige det af den Grund, at Medlemmerne bør lægge Mærke til det, for at de, naar de komme omkring i deres Kredse og træffe stakkels Mennesker, der trænge til at komme under velvillig Behandling, med tryk Overbevisning kunne gaa ud fra, at disse Stakler i de allerfleste Tilfælde ville finde Hjælp herinde paa Hjemmet og Samfundet. Derfor har jeg villet sige det.

Naar saa den ærede Ordfører talte om Betimeligheden af at lade Anstalten vedblivende bestaa som en privat Anstalt, kan jeg nøje slutte mig dertil, for det er jo sikkert og vist, at det, som han sagde, er dyrt, naar Staten skal tage det hele i sin Haand. Jeg skal saaledes minde om, at der nu gives omkring 300,000 Kr. til de døvstumme og lignende, og cirka 200,000 Kr. til de blinde. Det er ikke saa store Summer, der i Aarenes Løb er ydet Samfundet og Hjemmet for vanføre. Først i de sidste 3 Aar er der ydet nævneværdige Summer til dette Samfund. I 1877—78 fik Samfundet til at begynde med et Tilskud paa 4,000 Kr. aarlig. Fra 1881—82 fik det 8,000 Kr. aarlig, fra 1888—89 til 1890—91 fik det 11,000 Kr., i 1891—92 fik det 15,000; fra 1892—93 til 1896—97 var det 20,000 Kr.; i 1897—98 22,500 Kr.; i 1898—99 29,500 Kr.; i 1900—01 37,500 Kr. og fra 1901—02 indtil 1906—07 50,000 Kr. Saa først i de sidste tre Aar er der ydet større Beløb, idet der i 1907—08 ydedes 58,000 Kr., i 1908—09 ydedes 83,000 Kr. og sidste Aar 1909—1910 98,000 Kr. Det er jo ringe i Sammenligning med de Summer, som vi give til de døvstumme og de blinde. Og alle ville jo erkende, at de vanføre ere paa en Maade sidestillede med hine. De ere alle, hvad man kan kalde Landets Stedbørn, de ere alle paa Livets Skyggeside. Vi ere glade for og villige til at hjælpe dem ogsaa. Derfor vil jeg støtte den ærede Ordfører i hans Betragtninger,